(۳)

لڪيو ڪيئن ڪليو !

سنجها جي مهل هئي. هڪ پيرسن چيلهہ کي هٿ ڏيو وشنوُ ولا جي وڏن سنسان ڪمرن ۾ چڪر لڳائي رهيو هو. ڪمرن جا چيرون ڦاڪون ٿيل فرش پيرسن جي گهنجيل ڇهري سان ڄڻ همدردي جتائي رهيا هئا. اولهہ ۾ لهندڙ سورج جي ڪرڻن درين مان اچي ڪمرن کي روشن رکڻ جي ناڪام ڪوشش پئي ڪئي. اوچتو هڪ وچولي عمر جو ماڻهو اندر لنگهي آيو. پيرسن پڇيو، ”سک تہ آهي سڪرامداس. سهڪين ڇو ٿو ؟“

”ڪاڪا مونکي هاڻي پنهنجي محل ۾ اجهو ڏي. تنهنجو لوڪ پرلوڪ سکي ٿيندو.“ سڪرامداس ڌوتيءَ جي پلؤ سان اکيون اگهڻ لڳو. پيرسن سڪرامداس کي پراڻي ڪوچ تي وهاري، پاڻ بہ پاسي کان ويهي رهيو. سندس پٺيءَ تي هٿ ڦيري چيائين، ”بابا تنهنجو ئي تہ گهر آهي، ڀلي اچي رهہ. پر ڇئہ آهي تہ سک ؟“

”ڪاڪا توهان کان ڇا لڪايان. پاڙم جي نياڻي پاڙي جي هڪ لوفر جي ڦندي ۾ ڦاسجي ويئي آهي. ڪٿي هو

ڀراڙيءَ جي وچائت، ڪٿي اسين شهري ! ڇوري ڏمڪي ڏني آهي تہ ڇوڪريءَ کي ڪنهن کڻي ويندس. ڪاڪا اسين پڻ شرم وارا ماڻهو، ڪٿي سر لڪايون ؟ جڏهن پاڙو ئي ڇڏي ايندا سين تڏهن وڃي پت رهجي ايندي.''

''پت گهر تنهنجو آهي، پر شهر جي بستيءَ کان پري، سو بہ هھڙي پراڻي جڳهہ ۾ توهين ٻچڙوال ماڻهو ڪيئن رهي سگهندا ؟''

''ڪاڪا گهر ۾ رڳو منهنجي نياڻي تہ ڪانهي؛ ٻن سرڳي ڀائرن جون بہ تہ ڇوڪريون آهن. ڪل پنج نياڻيون آهن. مان تہ چوان تو ڪٿي ڪوئي جي ٻر ۾ وڃي گهر ڪريان، جتي ڇوڪرين کي هن پرشٽ دنيا جي هوا بہ نہ لڳي. ڪاڪا، هيءُ ڪو اڳيون زمانو ٿورو ئي آهي. دنيا ڏاڍي بري ٿي پيئي آهي. ڪاڪا هيءَ منهنجي ٽوپي اٿو توهانجي پيرن تي. منهنجي وينتي نہ موٽائجو.''

ڪاڪي کي پڳہ جو خيال رکڻو ئي پيو، جو تہ ان سان گڏ هن پنهنجي پاڻ ۾ رهڻ لاءِ سکرامداس پنجاه رپيا مسواڙ ڏيڻ بہ قبول ڪيا. ديوالي‌ءَ جھڙي ٿوري بستيءَ واري شهر ۾، سو بہ وشنو ولا جھڙي جهوني پراڻي جڳهہ لاءِ پنجاه رپيا مسواڙ، ڳرو عيوضو هو؛ مگر خاندان جي پت پڪڻ لاءِ سکرامداس کي ڪي تہ ڪرڻو هو.

پر ايتري ڪندي بہ پت ڪين پڪجي ڪين پڪي. سکرامداس تڙتڪڙ ۾ جنئن سامان کڻائي رهيو هو، تئن ڇوڪري گهر مان گم ٿي ويئي. سکرامداس وهڻ ولوڙي بينو، ليڪن ڇوڪريءَ جو سراغ نہ مليو. هينئر تہ هيڏي پاڙي ۾

ڪنڌ ڪٽي هلڻ باقي بہ مشڪل ٿي پيس. ٻين ڇوڪرين جي آئيندي جو خيال ڪري سڪرامداس وشنو ولا ۾ ٺي اچي گهر ڪيو. هنڪي ٿي ڪمرا مليا، ڇولون ڪمرو پيرسن پنهنجي لاءِ رکيو. ڪيس ڪوبہ ٻار ٻچو ڪونہ هو. صرف هڪ نوڪر هوس.

شهر کان دور، ڇوڪريون ڪنهنجي بہ منهن چڙهڻ کانسواءِ گهر ۾ بندر رهي رهي ڪڪ ٿينديون هيون تہ پاڻ ۾ پيئون اٽڪنديون هيون. ڇوڪرين کان وڏيڪ سندن مائر پاڻ ۾ اٽڪڻ لڳيون. هڪ ڪلنب مان ٻي ڪلنب ٿي پيا. سڪرامداس اڳيون ڪمرو ڪنيو ۽ بہ وڏوا ٻاڇايون پنهنجي پلن ۽ ڌيئن سميت پنين ٻن ڪمرن ۾ ٺي جدا جدا ڪني چاڙهڻ لڳيون.

پر هن جدائيءَ ٿنهي ڏيرانين جي ڇوڪرين ۾ ڪا خاص جدائي ڪين آندي. پاڻ هڪ ٻئي سان ڪجهہ وڌيڪ پريم ٻڌي وين.

سڪرامداس جي ڌيءَ سشيلا سيني سؤٽين ۾ وڏي هئي. پر ڪيس اُڪلائڻ جو هاٽي ڪوبہ آسرو نٿي ڏلو. بہ ٽي سال اڳير ٺن چئن گهرن جون مائٽيون آيون هيون، مگر ڪنهن جي آکهہ مان، ڪنهن جي شڪل شبيهہ مان، ڪنهن جي جڳهہ مان عيب ڪڍي، سيني ڪي موٽايو ويو هو. ان وقت سشيلا جي چال هرٽيءَ جهڙي مست هئي. پر هاٽي سندس قدم ياري ياري ٿي پيا هئا. گيل بہ وت کان وڌيڪ پائي ويئي هئي. هر وقت ڪنهن خيال ۾ ٻڏل رهندي هئي. ڪڏهن ڪڏهن ڪيس موٽائيءَ جو دؤرو اچي ويندو هو. جن جن گهرن جي مائٽين

کي اگهہ ٽڪرايو ويو هو، سي هاڻي چوندا هئا، ”چڱو ٿيو جو پوتن جي چاپا واري چوڪري نہ ورتيسين.“

سشيلا کان نڻديون سؤٽيون کنهن قصي کهاڻيءَ ۾ ڪڏهن پيار جو وسنار پڙهي وهنديون هيون تہ وڏيءَ سوت ڏي نهاري ٿڌو ساهہ کڻي، پنهنجي پيار جي جذبن کي دل اندر ئي سمائي ڇڏينديون هيون. پر پهاڙن تان لهندڙ سيلاب اگر ندي نہ بڻيو هو تہ ڇوٽن ڇوٽن نالن ۾ تہ ضرور وهڻو هو. سو ڇوڪريون لڪي ڇپي گراڙا ڪرتا پائي سنگساري نديءَ تان ٿي ايند يون هيون ڪڏهن نندي چاچيءَ سان گڏجي سئنيما ڏسي ايند يون هيون. جنهنجي ڪڙڪ سڪرامداس کي پئجي ويئي. بس نِنديءَ وڏوا چاچيءَ جي شامت اچي ويئي. سڪرامداس کيس گهر کان ونڻ سان حد ڪري ڇڏي. چي، ”پنهنجي ڇوري لوفر سان ڀڄائي، هاڻي ٻين جون ڏيئر ڦلائڻ هلي آهين ؟“

ڪميا پهرين تہ رڪ رڪاڻ ڪئي. اکيون اگهي چيائين، ”ڏيرم ڪنهنجي آندن ۾ هٿ نہ وجهو. مان چوندي آهيان ڇوڪريون ڪوئي جي ٻر ۾ پيئون آهن، ڪڏهن تہ ڪا وندر ورونهن بہ ڪپندن.“

”وندر ورونهن ڏوڙ جي ڪپين. ستسنگ ۾ نتي وٺي وڃين.“

”اتي بہ ساڳيا شوَ پارپتي، ڪرشن راڌا، نل دمينتيءَ جا قصا لڳا پيا آهن. کهڙي بہ وندر تہ ضروري آهي.“ ڪميا سهج ڀاوَ ۾ چيو.

سڪرامداس سڙيو وينو هو، سو چيائين، ”پنهنجي

ڇوڪريءَ کي لوفر ڇوري جي وندر وٽي ڏنئہ، ان مان پوري ڪانہ پيئي اٿيئي ؟ ...."

هاٺي ڪيما پڇرجي ويئي. چيائين، ”منهنجي نائيءَ کي لوفر تہ توهين ڦا ڇئو. آهي تہ ڪمائيندڙ ڪندڙ، رڳو آڪهہ گهٽ اٿس سو توهان لاءِ لوفر ٿي پيو. وڏين آڪهين جا وڏا ڪمائيندڙ ڇورا تہ پئسن تي وڪامندا آهن، پوءِ ايڏا هزار هٿ ۾ اٿوَ تہ وٺي ڏيو پنهنجي ڇوڪريءَ کي ڪو وڏ آڪيهو گهوٽ. هن طرح ڇوڪرين کي سنڌي آچار ڪرڻ ڪان تہ گهٽ وڌ گهر ۾ اُڪلائي ڇڏجي؛ ڪين هڙ سڪٽي لوڏ گهٽي ...."

ڪميا جي ڇوڻ ۾ ڪيترو بہ نيٽ سچ لڪل هو تہ بہ سڪرامداس کي پڇي ويل ڇوڪريءَ جي ماءُ جي هيءَ توڏ ننهن ڇوٽيءَ تپائي ويئي. رڙ ڪري چيائين، ”هڙ سڪٽيءَ جي سڪي، زبان بند ڪر نہ تہ ڏند پڇي ڇڏيندوسانءِ."

آواز تي سڪرامداس جي زال بہ آڱنڌ ۾ نڪري آئي. ڪميا کي چيائين، ”ڪو متو تہ ڪين خراب ٿيو اٿيئي. ڇوڪرين جو جڏهن لکيو ڪلندو تڏهن ساڙهيءَ ۾ بہ اڳهامي ويندبون، اجايو گهٽو ڇو پيئي ڳالهائين."

”مان ٿي چوان، ڏيرانيم لکيو اڳي بہ هو ڪين اڄ ٿيو آهي. اڳي چوڏهين سالين جي عمر ۾ ئي لکيو ڪلندو هو. هاڻ اناوينهن ۾ بہ نٿو ڪلي، آخر اُدم کي بہ تہ پرَ آهن. باقي ڇٽبو آڪهيون ڪپن، سهٽيون شڪليون ڪپن، ڪوچ پلنگ ڪپن، هيرا ڪپن، ريشم ڪپن پوءِ تہ چاليهن سالين جي عمر ۾ بہ لکيو ڪين ڪلندو. اسان وٽ پل ڇوڪريون اپاليون هلن، پر ساهرن ۾ شل

چڪم چيرين.“

”اڙي تڙڪتالڻ، ڪن ڪولي ٻڌي ڇڏ، اسانجي ڏيئن کي تنهنجي ناليءَ جهڙا گهوٽ ڪونہ ولي ڏيٺا آهن. وري جي اسانجي ڏيئرن کي در کان ٻاهر ڪڍيو اٿيئي تہ پنهنجا ٽپڙ هن گهر کان ٻاهر ڏسنديندءَ.“ سڪرامداس رڙ ڪري چيو.

هن ڏمڪيءَ تي ڪميا ٻگڙجي ويئي، ”ها مونکي گهر مان ڪڍڻو اٿو سو هينئر تہ ڪڍي ڇڏيو. مونکي نہ تنهن شخت (شخص) جو ڀاڳ ڦٽو .... “

سڪرامداس ڪٽنديئي لڪڻ الاڙي چيو، ”هيءَ ائين ڪا بس ڪلدي ڇا ؟“ کن ۾ سڄي گهر ۾ رڙو رڙ مچي ويئي. ڪميا پهرين تہ ڊني پر جڏهن سڪرامداس جي زال ۽ ٻيءَ ڏيرانيءَ کي وچ ۾ پوندو ڏٺائين، تڏهن شير ٿي چوڻ لڳي، ”ماريو، ماريو نہ ! گهڻا ڏينهن سيني جا طعنا مهڻا سنا اٿم. منهنجي ڇوڪريءَ ڪين گهوٽ ڪيو آهي پر سيني جا رڏا ديگڙا لهي ويا آهن. ڇوڪريون وڏيون ٿينديون تن کي وهيءَ سارو گهر تڙ تہ ڪپي ...... “

”لڪہ لعنت هجيئي. ڇوڪري گهر کي ٽڪو ڏيئي. ڀڄي ويئي. ڇي، گهر تڙ ٿي ڪتس. اهڙي نياڻيءَ کي ڄمنديئي نٽي نڙيءَ تي ننهن ڏيئي ڇڏيئہ.“ سڪرامداس غصي کان ڏڪندي چيو. زالس لڪڻ کسڪائيندي وچي اندر رکي آئي.

”نڙيءَ تي ننهن مان ڇو ڏيان. سيني کي پنهنجون جايون وينيون آهن .... منهنجي جائيءَ سان تہ رستا ڇني پاڻ ڏيءَ جي منهن ڏسڻ کان بہ سڪائي ماريو اٿو. ...“

”اڙي بدمعاش ويني چو آهين، وڃ نہ ڏيٺين وٽ ؟“
سکرامداس آپي کان نڪري رهيو هو.

ڪميا جي بہ خودي ٽٽي چڪي هئي. اوچنگار ڏيئي چيائين، ”مان بدمعاش آهيان ؟ پلي سرڳي مونکي توهان پائرن کي ديوتائون سمجهي توهانجي هار چڙهي ويو. اڄ منهنجي ڏيءُ رگو گهٽ آکيي گهر ۾ پٽي آهي تہ توهين مونکي هيءُ سخن ٿا پليو. منهنجو ڪنڌ بہ توهان ئي نہ هيٺ ڪيو. ڪيڏا ڳچيءَ ۾ پلوَ پاتا مانوَ تہ ڳوري ڳيهي وڃو. ڇوڪريءَ کي انهيءَ ڇوڪري سان ئي پرڻائي منهنجو منهن مٽي ڪريو. پر توهين اِٽ تي، تہ ٻيون نياڻيون ڪڙبيون... وري ٻين نياڻين کي بہ ڪو من ٻيءَ وڃڻ جو واهڻ تہ ڏيو. ڪين هريي پربي وڻ کي پيو مٽيءَ سان ڍڪبو تہ ڪٽان نہ ڪٽان پيو ٽاريون ڪيندو ....“

سکرامداس رستو پليل انسان وانگر ششدر ٿي ڪي جو ڪي ڳالهائيندو ٿي ويو. سندس مردانو آواز، پري پري پکڙيل گاهہ جي ميدان پنيان جو زمين آسمان جو سنڌو هو اُن سان ٽڪرجي مڏو پراڏو ڪري ايتي طرف کان پئي بڌڻ ۾ آيو. آخر آڳنڌ جي پڇاڙيءَ وٽ جيڪو دروازو هو انمان ڪيترا ڪومل هٿ نڪتا ۽ ڪميا کي چڪي اندر ڪٽي ويا. اندر وڃي ڪميا ڏٺو، ڇوڪرين ڇٽني جا منهن ئي ساوا جهڙا ينگ ٿي ويا هئا. ڇوڪرين روئي چيو، ”پاپي اسين ئي تہ توکي منٿون ڪندا آهيون، پوءِ اسان جي ڪري پاڻ چو ٿي ٻوهي ۾ وجهين. دادو توسان ٿو ڳالهائي تہ اسان جي تہ ڏرن پيئي ڏڪي...“ ڪميا ڏٺو، ڇوڪريون ڍپ جون ماريون برابر ڪرڙي

وانگر ٿي ڦٿڪيون.

سڄي وشنو ولا ۾ ان رات ڄڻ راڪاس گهمي ويو هو. وڏي ڪلب جي ننهي گهرن تي ڄڻ مردني ڇانئجي ويئي هئي. ڪنهن به گهر ۾ ديگڙو ڪين چڙهيو هر ڪنهن جي اندر ئي اندر ماضيءَ جا ورق پئي وريا. ڪيما جي اکيان نه سندس ڏيءَ پديءَ جي تصوير هلي ئي نه ٿي. پديءَ جي پڄي وڃڻ کان پوءِ ڏينهن اڳ ڪنيي جو کهڙو نه جل مئي آڏيندڙ خط آيو هو. چي، ”ميڙ منت سان مائٽن نه مڃيو ته آخر پڄي وڃي گردواري ۾ شادي ڪنداسين پر پٽ جو ناتو ڪين ٽوڙينداسين پدي !“ سڪرامداس جي ڏيءَ سشيلا ئي اها ڇني پڪڙي وڃي پيءُ کي ڏيکاري هئي. ۽ ان مهل سڪرامداس نيت جو لڪڻ کڻي پديءَ جا هڏ گڏ پڄي وڌا هئا. ڪميا ڏيءَ جي ان ڏينهن واري مظلوم حالت ياد ڪري روئي ويئي. ان ڏينهن سڄي گهر پديءَ تي ڦٽ لعنت ڪئي هئي. ڪميا به ڏيءَ کي اندر ئي اندر ڪيڏا ڇموٽا پاتا هئا ! ڪيس سڄي رات اندر ئي اندر لوساڻيو هئائين. پديءَ روئي روئي اکيون ئي سڄائي ڇڏيون هيون. وري وشنو ولا ۾ اچي وهڻ لاءِ ٽپڙ پئي پڌا ته به گهرجي هرهڪ ڀاتيءَ پديءَ جي اٿڻ وهڻ ويندي زمين کان نظر مٿي کڻي نهارڻ به وهه ڪري ڇڏيو هو. چي، ’تنهنجي ڪر ئي ته هڙو وسنديءَ وارو پاڙو ڇڏي سڄ ۾ هلي ٿا وڃون !“

پدي هر نظر ۾ ڏڪار ڏسي اندر ئي اندر مري رهي هئي. سندس اکيون سڄي رپڙ ٿي پيئون هيون. جڏهن سڄو سامان ٻاهر نڪري رهيو هو، تڏهن اچانڪ پديءَ کي الاجي

ڪھڙو جھاٽو جھلي ويو. سڪرامداس گھر جي ڪنڊ ڪنڊ ڳولي بينو پر پديءَ جو پيرو بہ ڪين لھي سگھيو. ساري ڪٽنب جي ڪاوڙ ڪميا تي برسي پيئي. ڪميا زھر جو ڍڪ پي ويئي. ڪيترن ڏينھن ڪانپوءِ وچي پتو پيو تہ پدي متي چوٽ تان سڪل ڪپڙا ڪٽڻ ويئي ھئي جو اتان ئي اتان ڪنھي ڪيس پرواري ڪڏ تي چڪي ورتو ھو.

انڪان ڪانپوءِ ھڪ ڏينھن ڪانگي آئي ھئي تہ پدي گردواري مان شادي ڪري وچي سس کي پيرين پيئي. سس بہ لڪ آسيسائون ڪري ڪنوار جو مکڙو چمي گود ۾ وھاريس.

جھگڙي جي ڏينھن ڪانپوءِ سڪرامداس کي ڇوڪرين جي من رنياڻ جي چوراسي لڳي ويئي. ڪين سني ڪرت ڳولي ڏيڻ جو خفت اچي لڳس. جڏھن شھر ۾ سيتاپور وارن سنتن جي پڌارجڻ جو ٻڌائين، تڏھن ڊوڙي وچي سلدن شرن ۾ پيو. ميڙ منت ڪري ڪين وشنو ولا ۾ اٺ ڏينھن ستسنگ ڪرائڻ لاءِ مڃائي آيو.

پديءَ جي پڄي وڃڻ ڪان ولي جو سڄي گھر تي اداسائي ۽ نراشا جو بادل ڇانيل ھو، سو سنتن جي اچڻ سان ھڪدم ھٽي ويو. ۽ گھر جي ڇوڪرين کي بہ چڻ تہ اجالو ملي ويو ھو. خوب جھومي جھومي گانا ٻڌنديون ھيون. وڏي ڇوڪري سشيلا تہ ڏگھو ڪنجھن وارو چملو وڃائڻ سڪي ويئي ھئي. جڏھن ساڌن جو سرمور نوجوان ڪرشن گر ڳائيندو ھو تڏھن تہ سشيلا سندس راڳ سان گڏ ھيءُ ساز اھڙيءَ مستيءَ ۾ اچي وڃائيندي ھئي جو سڌ ٻڌ پلجي ويندي ھئس. ڪرشن گر بہ وچ وچ ۾ ھن ڇوڪريءَ جي خمار پريل اکين

۾ نهاري بي خود تي اهڙو مذرتا سان ڳائيندو هر جو ٻڌندڙن جا سر جهومڻ لڳندا هئا.

الين ڏينهن ساڌو هليا ويا. وڏيءَ ڇوڪريءَ تہ روئي ڪٽي رڇ پريا. جڏهين ساڌن کي نمسڪار ڪري موڪلائي رهي هئي تڏهين ڪرشن گر جي ويجهو اچي چيائين، ”هنن داسين کي وساري نہ ڇڏجو.“ ڪرشن گر جو چهرو هونءَ تہ رسيل ڦل جو احساس ڪرائيندڙ هو باقيءَ هيءَ وينتي ٻڌي جا متس لالائي ڀهڪي اٿي، تنهن جي صورت وڏيءَ ڇوڪريءَ پنهنجي چپرن ۾ هميشه هميشه لاءِ لڪائي ڇڏي.

ڪجهہ ڏينهن گذريا تہ سڀي ڪٽنب تي جڻ مورچا چانئجي ويئي. گهر جي ڀاتين مان ڦڙتي نڪري ويئي. زالو ويڳاڻيون، مرد منجهيل پئي ڏٺا. ڇوڪريون تہ ڪوئن جيئان تي پيئون هيون، جن مشڪل سان سس ٻاهر تي ڪڍيو. ٽن ڏينهن ڪانپوءِ مس وڃي سکرامداس ڪم تي وڃڻ لاءِ تيار ٿيو. مگر در وٽ پهچنديئي ٽپاليءَ ڪارڊ ڏنس جو ڪٽي اچي ڪرسيءَ تي ڪريو. ڪميا پڇيو، ”ڪنهنجو خط آهي ڏيرم ؟“

سکرامداس دينتا سان چيو، ”سشيل نہ جائيءَ جو ...“ ٽپاليءَ جي آواز تي گهر جا سڀ ڀاتي ورانڊي ۾ نڪري آيا هئا. ماءُ پڇيو، ”ڪٿان لکيو اٿس ؟“

”نياڳي سيتاپور وچي نڪتي آهي“ چوندي سکرامداس جي اکين اڳيان انڌيرو چانئجي ويو. پلڪون بند ڪري ڪرسيءَ جي پٺ تي ڪنڌ لڙڪائي ڇڏيائين. ڪميا سندس هٿ مان ڪارڊ وٺي ٿرڪندڙ چپن سان پڙهڻ لڳي. لکيل هو، ” ..... ڪرشن گرهاٽي نوڪري ڪندو آهي اسان شهر ۾ وچي

گهر اڏيو آهي. امي تون ئي تہ چوندين آهين تہ جڏهين لکيو ڪلندو آهي تڏهين دير ئي ڪين لڳندي آهي. مونکي آسيس ڪين موڪليندينءَ ؟ ....''

سڪرامداس جي زال دک کان وياڪل ٿي کميا کي چيو، ''اڄ تنهنجي هسڻ جو وارو تہ آيو.''

هن ڇريءَ جي ڏار کان بہ تيز اکرن ہڏڻ سان کميا ٿڏو شوڪارو ڀريو ۽ سڪرامداس ڏي ڏسي دل ئي دل ۾ چيائين، ''هاءِ رام ڪوريئڙو پنهنجي اُپايل چار ۾ ڪيئن ڦو ڦاسي !''

ڏيرانيءَ کي چيائين، ''ڏس نہ ڏيرانيم، لکيو ڪيئن ڦو کلي !''

''لکيو ڏوڙ جو کليو !'' سڪرامداس جي زال ڪوڙو منهن ڪري چيو.

وشنو ولا جو پيرسن مالڪ ڪلهي تي ٽوال رکي نل ڪوٺيءَ طرف وڃي رهيو هو جو سڪرامداس هٿ جوڙي چيس، ''ڪاڪا، سڀاڻي موٺي اسين پنهنجي جڳهہ ۾ وڃي وهنداسين.''

(نئين دنيا ١٩٥٦)